

РЕШЕНИЕ

№ 7160

гр. София, 21.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 30.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **2399** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 46, ал. 1 във вр. чл. 42з, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по депозирана жалба от Й. Б. (B. Umit), гражданин на Република Турция, [дата на раждане], притежаващ паспорт № U22468056, чрез пълномощника му – адв. А. Г. – АК - Х. против Заповед № 4536 Р. - 17 от 02.02.2023 г., издадена от за началник на Гранично полицейско управление (ГПУ) - С., с която на основание чл.42з, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл.44, ал. 1 от ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) - „забрана за влизане на чужденец в Република България“ за срок от три години, считано от 02.02.2023 г. до 01.02.2026 г.

В жалбата са изложени доводи за нищожност и незаконосъобразност на оспорения административен акт. Твърди се, че заповедта е издадена от некомпетентен административен орган, в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които са ограничили ефективното упражняване правото на защита на жалбоподателя. Застъпено е становище за липса на мотиви относно пропорционалното засягане на личните права и законни интереси на санкционираното лице и защитеният обществен интерес. Цитирани са препоръки 13 и 14 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО, които се твърди да са нарушени при налагането на конкретната принудителна мярка. Сочи се, липса на мотиви относно индивидуализацията на принудителна административната мярка, включително и досежно срока, за който следва да се

прилага. Аргументирано е становище за липса на корелативна връзка между осъждането за извършено умишлено престъпление от общ характер и налагането на принудителна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. Сочат се нарушения на изискванията на чл. 35 и чл. 44, ал. 2 от АПК. С тези аргументи е мотивирана теза за съществено ограничаване на възможностите за упражняване правата на засегнатото от оспорената заповед лице. Според пълномощника на жалбоподателя, заповедта не съответства и на целта на закона, доколкото липсва анализ на данните за личното поведение на санкционираното лице. От съда се иска да отмени оспорената заповед. Претендират се разноски.

Жалбоподателят не участва лично в съдебното производство. Процесуалният му представител – адв. Т. Т. от САК, преупълномощен от адв. А. Г., поддържа направените искания в жалбата по изложените в нея подробни съображения. В приложено писмено становище застъпва допълнителни аргументи относно отменителните основания по чл. 146, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Ангажира и писмени доказателства за семейното положение на жалбоподателя и получаваните трудови доходи. Представя списък на направените разноски, заплащането на които претендира.

Ответникът по жалбата – началникът на ГПУ - С. – не се явява в проведените съдебни заседания и не се представлява. Не се е възползвал от правото да изрази становище по основателността и допустимостта на жалбата.

Софийска градска прокуратура не участва в настоящото производство със свой представител, въпреки своевременното уведомяване за образуването му.

Настоящият съдебен състав на Административен съд София-град, след като обсъди събраните по делото доказателства, в контекста на становището на страните, съобразно правомощията си по чл. 168 от АПК, прие за установено от фактическа страна:

На 27.01.2023 г. около 22.40 ч. през ГКПП Капитан А. – шосе на влизане в РБългария била извършена проверка от служителите на ГПУ С. на автобус марка „М.“ с турски рег. № 34ЕТВ538, пътуващ по направление Република Румъния, с водач турския гражданин А. А. (А. А.), легитимирал се с паспорт, издаден от Република Турция № U25000870 и персонал - жалбоподателят Й. Б. (В. Umit), гражданин на Република Турция, [дата на раждане], легитимирал се с паспорт № U22468056, и турският гражданин А. Т. (А. Т.), [дата на раждане], легитимирал се с паспорт, издаден от Република Турция № U26924592. При проверката в тайник зад резервоара на автобуса е установено укрито лице от мъжки пол, което не е представило документ за самоличност. Заявило е, че е гражданин на С. и че е [дата на раждане]. Представил се е с имената С. Р. Х. (S. R. H.). Задържани са шофьорът и персонала на автобуса, както и незаконно преминалия границата гражданин на С..

С докладна записка рег. № 4536р - 2377 от 28.01.2023 г. по повод констатираното незаконно превеждане на чуждия гражданин през границата на страната, началник 01 група при ГКПП „Капитан А.“ (л. 8) е направил предложение до началника на ГПУ С. да бъдат наложени принудителни административни мерки по ЗЧРБ спрямо тримата граждани на Република Турция – шофьорът на автобуса и обслужващият персонал, както и на укрития чужд гражданин.

Жалбоподателят Й. Б. е привлечен към наказателна отговорност за извършено престъпление по чл. 280, ал. 2, т. и т. 4 във вр. ал. 1 от НК, приключило с влязъл в сила на 02.02.2024 г. съдебен акт, постановен от Районен съд - Свиленград.

Оспорената в настоящото производство Заповед рег. № 4536 Р. - 17/02.02.2023 г., издадена от заместващия началника на ГПУ – С. след приключване на наказателното производство, на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ. На жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – забрана за влизане на чужденец в РБългария за срок от три години, считано от 02.02.2023 г. до 01.02.2026 г. Заповедта е връчена на жалбоподателя лично, срещу подпис, в деня на издаването ѝ - на 02.02.2023 г., в присъствието на преводач (л. 6 от делото).

В хода на съдебното производство от ответната страна са представени доказателства относно компетентността на органа, издал оспорената заповед (л.28 – л. 29 и л. 32 и л. 33).

По искане на процесуалния представител на жалбоподателя в съдебното производство е разпитан като свидетел И. Д. (л. 22 – л. 24 от делото) – юридически съветник на жалбоподателя. В показанията му се съдържа информация за семейното положение, намеренията за осъществяване на търговска дейност на територията на РБългария и упражняваната професия шофьор в регистрирана в Румъния търговска фирма, посредством която е осигурявал издръжка на членовете на семейството си до налагане на процесната принудителна административна мярка, както и за последиците от санкционирането му. Съдът кредитира свидетелските показания като вътрешно непротиворечиви и кореспондиращи с всички останали приложени доказателства.

От процесуалния представител на жалбоподателя са ангажирани и писмени доказателства, удостоверяващи семейният и имуществен статус, включително и основният източник на средства за препитание – упражняваната професия шофьор (л. 43 – л. 46).

Така описаните релевантни факти не се оспорват от страните по делото и позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от надлежна страна – адресат на оспорената заповед, при наличие на правен интерес, по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, в преклузивния срок, визиран в разпоредбата на чл. 149, ал. 1 от АПК, към който препраща нормата на чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ. Заповедта е съобщена на жалбоподателя в деня на издаването ѝ – 02.02.2023 г. в присъствие на преводач, а жалбата е депозирана в АС – Хасково на 16.02.2023 г. от пълномощник на жалбоподателя.

Разгледана по същество - жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в кръга на делегираните правомощия от директора на Регионална дирекция „Гранична полиция“ Е. със Заповед № 1919 от 19.08.2014 г. (л. 28 и л. 32 от делото) в условията на заместване на началника на ГПУ – С. (л. 29 и л. 33 от делото).

В мотивите на оспорения акт са възпроизведени релевантните фактически обстоятелства, отразени и в докладната записка на началника на 01 група при ГПУ - С., с които е обосновано приложението на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. В този аспект, съдът счита, че са спазени изискванията за форма и съдържание, по смисъла на чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочени са както правните норми от ЗЧРБ, така и съответстващите им фактически обстоятелства – данните, че жалбоподателят е съпричастен към незаконното въвеждане на територията на страната на чужд гражданин, за което е наказан за извършено престъпление, с влязъл в сила съдебен акт.

Противно на становището на процесуалния представител на жалбоподателя, съдът не

констатира допуснати нарушения на административно – производствените правила, които да са ограничили ефективното упражняване правото на защита на санкционираното лице. В този смисъл, следва да се отчете фактът, че административното производство е започнало след влизане в сила на съдебния акт, постановен от Районен съд Свиленград. Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на език, който владее, в присъствието на преводач, удостоверено с положения от него подпис. Предоставена му е необходимата информация за съществуващите правни средства за защита, което му е осигурило възможност да организира лично защитата си, включително и ползвайки компетентна помощ от лице, упражняващо адвокатска професия.

Неоснователни са и аргументите на процесуалния представител на жалбоподателя за допуснати съществени нарушения на изискванията на чл. 35 и чл. 44, ал. 2 от АПК. Към административната преписка са приложени всички оформени документи по повод установеното незаконно превеждане през границата на РБългария на укрито лице, без документи за самоличност, в автобус, в който жалбоподателят е изпълнявал трудови функции и посредством който се извършват международни превози на пътници. В мотивите на оспорения административен акт като основание за налагане на принудителната административна мярка е посочен именно този факт, който не се оспорва от жалбоподателя, а и е категорично установен и с влезлия в сила съдебен акт на Районен съд Свиленград. Нормативното решение в чл. 413а, ал. 3 и ал. 2 от НПК предвижда, че влезлите в сила определения на съда, постановени по реда на Глава двадесет и девета от НПК са задължителни по въпросите – извършено ли е виновно противоправно деяние, виновен ли е деецът, наказуемо ли е деянието. Мотивите на заповедта препращат и към Предложение № 4536р - 2377 от 28.01.2023 г. на началника на 01 група на ГКПП „Капитан А.“, което не е в противоречие с нормативните изисквания, а и със задължителното тълкуване, дадено с ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС и константната съдебна практика.

Установените по несъмнен начин фактически обстоятелства законосъобразно са послужили като основание по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ за издаване на оспорената Заповед, с която е наложена принудителната административна мярка по чл. 42з, ал. 1 от ЗЧРБ.

Неоснователно е и възражението за липса на мотиви, с които е обоснован срока на прилагане на принудителната мярка. Според настоящия съдебен състав, продължителността на наложената принудителна административна мярка съответства на установените фактически обстоятелства, съобразно чл. 11, § 2 от Директива 2008/115/ЕО. Съпричастността на жалбоподателя към констатираното от служителите на Гранична полиция незаконно превеждане на чужд гражданин през границата на страната, е установена както в приключилото наказателно производство, така и в настоящото административно производство. Тези данни напълно съответстват на материално правното основание по чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ, на което се е позовал административният орган, за да приложи принудителната мярка.

Преценката за продължителността на срока на прилагане на ПАМ е в оперативната самостоятелност на административния орган. Определеният срок от 3 години се явява пропорционален и съразмерен на установената в закона цел. Неоснователно е оплакването на касатора, че оспорената заповед не съдържа мотиви относно индивидуализацията на срока на прилагане на ПАМ. Относими в този смисъл са установените фактически основания за налагане на принудителната мярка -

използването на легално упражнявана търговска дейност – международен превоз на пътници, осъществявана с превозно средство, за прикритие на незаконно превеждане през границите на държави-членки на ЕС на чужди граждани, което безспорно влияе отрицателно на средата за сигурност. Препращането към Предложение № 4536р - 2377 от 16.09.2022 г. на началник група на ГКПП „Капитан А.“ отговаря на нормативното изискване за дължима индивидуална преценка на случая. Продължителността на наложената ПАМ е определена около средния, предвиден размер в ЗЧРБ и напълно съответства на всички обстоятелства по чл. 11, § 2 от Директива 2008/115/ЕО. В този аспект, събраните в хода на съдебното производство гласни доказателства относно последиците от прилагането на ПАМ пряко свързани със сериозни затруднения при упражняване на професията шофьор, която се явява и единствен източник на средства за препитание на семейството му, не могат да бъдат противопоставени на по -значимия обществен интерес – превенция и ограничаване на възможностите за нелегална миграция в страните от Европейския съюз. Използването на осъществяваната легална дейност – международен превоз на пътници като прикритие за незаконно превеждане на чужди граждани през границите на държави – членки на ЕС не може да бъде толерирано и законосъобразно е санкционирано по предвидения нормативен ред.

Мотивиран от изложеното, съдът счита, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта на закона – предотвратяване на нарушенията на установения ред за влизане и пребиваване на чужди граждани в страната.

Доколкото от ответника не са претендирани разноски, при този изход на спора, не са налице основания за присъждане на такива.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 26-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата, депоризирана от Й. Б. (B. Umit), гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , притежаващ паспорт № U22468056, чрез пълномощника му – адв. А. Г. – АК - Х. против Заповед № 4536 Р. - 17 от 02.02.2023 г., издадена от за началник на Гранично полицейско управление (ГПУ) - С., с която на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл.44, ал. 1 от ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) - „забрана за влизане на чужденец в Република България“ за срок от три години, считано от 02.02.2023 г. до 01.02.2026 г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ:

